

Phần 3

Chương 9

TỰ CỔ THÊ THIẾP BẤT LƯƠNG LẬP

Chia hai phía mà nói, ở phía này Hoa Diễm Cốt cả đêm mất ngủ vì họa bì sư đối địch, trần trọc suy nghĩ nếu muốn biết đó là kẻ nào thì ngày mai nhất định phải đến Cổ phủ một chuyến, thăm hỏi vị nữ tử khoác lên người mũ nhân bì của Triệu Như thị. Còn ở phía kia, Triệu Như thị nàng đã sớm một bước tìm đến đối phương.

Đêm khuya trăng khuyết, tựa như đôi mắt khẽ nheo thoáng ánh nhìn lạnh lùng không mang thiện ý.

Trong Cổ phủ, hai nữ tử một trắng một đỏ giương cung rút kiếm. Triệu Như thị nhìn chằm chằm đối phương, thần sắc nghiêm trọng: “Người rốt cuộc là...”

“Trước kia ta là ai không còn quan trọng nữa, điều quan trọng là từ nay về sau, ta chính là Triệu Như thị, chủ mẫu của Cổ phủ.” Nữ tử ngắt lời của Triệu Như thị, cười thập phần đắc ý.

“... Người định dùng cơ thể này tranh giành Cổ lang với ta?” Triệu Như thị ngây người, sau đó phụt cười, “Bàn tính như ý của người đã tính sai rồi, chàng có không nguyện gặp người thế nào người cũng đã thấy rồi. Chỉ e là đến cuối cùng, ngoài một gian lậu thất, vài người nô tì và một cái hư danh chính thất phu nhân ra, người không có được gì cả.”

“Thứ ta cần chính là cái hư danh ấy.” Nữ tử cười giễu cợt, “Cổ Triều Huy là cái thứ gì, người cần thì người cứ lấy, ta tuyệt đối không tranh với người!”

“Người có lòng tốt vậy sao?” Triệu Như thị nhíu mày nhìn nữ tử, nàng ta không tin nữ tử này nhẫn nhịn nổi đau đón họa bì, chỉ vì để về đây trở thành chính thất phu nhân gần như ở giá ấy.

“Là người ngu ngốc!” Nữ tử không chút khách khí mắng, “Bỏ đi cái danh chính thất phu nhân không làm, cứ nhiên lại làm sủng thiếp. Ha, cô nương ta mười ba tuổi vào Cổ phủ, sủng thiếp bên cạnh Cổ gia cứ đòi từng người từng người một, sao ta không nhìn thấu được con người hấn ta? Tên ấy có mới nói cũ, vô tình vô nghĩa, dù cho ta leo lên giường của hấn ta, trở thành đệ nhất sủng thiếp của hấn ta thì có ích gì? Đợi đến khi tuổi xuân của ta qua đi, lại có người mới thay thế ta... chỉ là ta không ngờ tới, người này cứ nhiên là phu nhân người, một đại tiểu thư xuất thân quan gia, cứ nhiên cam tâm tình nguyện trở thành sủng thiếp không có tương lai, ha ha, thật là nực cười chết ta!”

“... Liên Liên?” Việc đến nước này, Triệu Như thị nào không nhận ra người nữ tử trước mặt.

Ngày đó nàng ta xin Hoa Diễm Cốt đổi tấm da khác, chính là một tấm mỹ nhân bì đẹp hơn cả sủng thiếp Liên Liên! Nàng ta không ngờ rằng, Liên Liên yêu diễm mỹ lệ kia cư nhiên lại đi họa bì, hơn nữa còn chọn tấm da của nàng ta!

Liên Liên cười rất lâu mới thở dài một tiếng, thân sắc phức tạp nhìn Triệu Như thị. Thế sự khó lường, ý trời trêu ngươi, hai kiêu thê mỹ thiếp năm ấy đều đến người sống kẻ chết sau khi đổi da cư nhiên có được cuộc đời của đối phương.

“Tên ngu ngốc.” Liên Liên thâm trầm lắm bằm, “Ngươi có biết, ta luôn rất ngưỡng mộ ngươi.”

Triệu Như thị sững người, sau đó ánh mắt sáng rực, quay đầu nói: “Ta có gì đáng ngưỡng mộ...”

Người luôn vụ hạ dương liễu lâu tâm nguyệt, ca tận đào hoa phiến đáy phong, thu hút ánh nhìn khiến người khác ngưỡng mộ là Liên Liên ngươi a. Người luôn đứng ở đấng hỏa lan san xứ, được phu quân mạch nhiên hồi thủ⁽¹⁾, ánh mắt đầy thâm tình là Liên Liên ngươi a. Ngươi mới là người khiến người khác ngưỡng mộ a.

“Ngươi sinh ra trong gia đình tốt, khi ra đời đã là đại tiểu thư Triệu phủ, cầm kì thi họa những thứ đó đối với ngươi chẳng qua chỉ là học chơi. Nhưng đối với ta, đàn không hay nhảy không tốt, ngày mai không có cơm ăn.” Liên Liên cười khổ, những hồi ức khiến mắt Liên Liên đẫm nhòa lệ, “Ngươi căn bản không cần lo lắng tương lai, gia đình ngươi đã an bài một hôn sự tốt cho ngươi, chỉ cần ngươi gả qua ngươi lập tức sẽ là chính thất phu nhân. Còn ta? Ta trao tuổi xuân của ta cho Cố Triều Huy, chỉ mong đợi sau khi ta già hắt ta có thể niệm tình xưa cho ta một chén cơm, nhưng kết quả vì một câu nói của ngươi, ta bị đui khỏi phủ... ha, đại tiểu thư, ngươi có biết năm nay ta bao nhiêu tuổi rồi không? Ta ngày ngày uống đào hoa tán nhưng có thể giữ được bao nhiêu năm mỹ mạo? Người như ta, nếu như ngay cả mỹ mạo cũng không còn, ta dựa vào gì mà sống trên đời này?”

“Ta có thể cho ngươi ngân lượng... cũng có thể giúp ngươi tìm một gia đình thanh bạch, cả đời bình an, già có nơi nương tựa.” Triệu Như thị chưa dứt lời đã bị Liên Liên ngắt đi.

“Quá trễ rồi.” Liên Liên cười, đưa tay cho Triệu Như thị xem, đôi tay nhỏ mềm mại không chút vết chai sạn, phẳng phất như tiểu thư trong khuê các kiêu quý, “Thấy không, ngoài đàn cầm nhảy múa ra, ta không biết làm gì cả. Từ khi ta trở thành sủng thiếp, ngay cả đàn cầm cũng không cần, lúc Cố Triều Huy thương ta, ngay cả một ngón tay cũng thương, ta bị hắt ta nuôi trong lụa là gấm vóc bao nhiêu năm nay, trở thành một con chó phú quý, không còn ăn được thức ăn của những gia đình bình thường nữa. Ha ha, nói lại thực nực cười, ta không hề yêu hắt ta, nhưng rời khỏi hắt ta, ta không sống nổi...”

Triệu Như thị nhìn Liên Liên, ánh mắt lúc hận lúc oán, lúc thương lúc tiếc. Cuối cùng, sự thương tiếc tan biến đi, Triệu Như thị nhìn chăm chăm Liên Liên, sắc oán hận dần dần lan tỏa, nhuốm đầy đôi mắt.

Họ đều chịu nỗi đau đôi da, nỗi khổ họa bì, cả hai đều cùng vì một người mà suýt bỏ mạng, không ai đáng thương hơn ai! Cả hai đều có mục đích riêng của mình, là thắng là bại, là được là mất, đều dựa vào bản lĩnh của mỗi người!

“Ngươi quyết tâm ở lại đây?” Triệu Như thị cong môi cười, nụ cười yêu diễm động người không thể tả, phảng phất như từng luồng khí yêu mị đều toát ra từ mũi nhân bì trên người nàng ta, bao phủ lấy nàng ta, sau đó dần dần thấm vào trong xương tủy. Lúc này đây, tư thế đứng nghiêng người, góc độ mỉm cười ấy của Triệu Như thị đều khiến nàng ta giống hệt nguyên chủ của tấm mũi nhân bì này - diễm thiếp của danh tướng tiền triều Khổng Nguyên, Hồng Tiêu!

Phảng phất như bị bộ dạng ấy của Triệu Như thị làm cho ngây người, nhưng tính tình Liên Liên vốn chua ngoa nào dễ chịu thua, nhất thời ngẩng đầu cười lạnh: “Đúng vậy!”

“Chỉ vì để mỗi ngày sau khi ta và Cố lang dùng bữa xong, ban canh thừa cơm nguội cho ngươi?” Triệu Như thị tay cầm cung phiến che mặt mỉm cười, nụ cười hoa nhường nguyệt thẹn, lẳng hoa đỏ giữa hai mi yêu diễm tựa huyệt.

“... Triệu Như thị, ngươi đừng đắc ý!” Sắc mặt Liên Liên trắng bệch, “Ngươi dùng xương máu của ngươi nuôi tấm mũi nhân bì này, nhưng tấm da này rồi sẽ có lúc già đi! Ha, ta thật muốn xem ngươi có được phong quang bao lâu, năm năm? Mười năm? Nhiều lắm là hai mươi năm! Mũi nhân bì mộ, đến khi ấy ngươi có thể cút đến nhà chứa củi mà ăn cơm thừa canh cặn! Còn hai mươi năm sau, ta vẫn sẽ là chính thất phu nhân, hài tử của ta sẽ là đại thiếu gia của Cố phủ! Sau này đợi sau khi Cố Triều Huy chết đi, ta sẽ là người nữ nhân có địa vị cao quý nhất trong Cố phủ! Khi đó tốt nhất là ngươi đã chết rồi, nếu không ta nhất định sẽ lột da rút gân, uống máu ăn thịt ngươi!”

Triệu Như thị nhìn chăm chăm Liên Liên, ánh mắt phảng phất như ẩn chứa hai ngọn lửa quỷ, khiến Liên Liên chỉ nhìn một lần không dám nhìn lần thứ hai.

“Ngươi nói đúng... nếu như để ngươi sống, sẽ có ngày ngươi cười lên đầu của ta, hài nhi của ngươi cũng sẽ cười lên đầu của ta.” Triệu Như thị mỉm cười, mặc dù trong ánh mắt chứa đầy oán hận, nụ cười trên mặt nàng ta vẫn nở rộ, “Nhưng nếu ngươi không còn, dựa vào sự yêu thích của Cố lang dành cho ta, và cả tài năng của ta, sau này ta nhất định có thể trở về vị trí chính thất. Khi ấy ta người tài đều có được, nếu như có thời gian, có lẽ ta sẽ đến ngôi mộ hoang của ngươi đốt ít giấy tiền vàng bạc.”

Liên Liên thở dốc, dùng hết khí lực mới thu hết nộ hỏa suýt nữa phun ra lại.

“Như vậy thì, hai người chúng ta mỗi người lùi một bước.” Liên Liên nói, “Ngươi muốn làm sao thì làm, ta chỉ cần hai thứ, một là danh phận của ta, hai là danh phận của hài tử ta...”

Triệu Như thị dùng tiếng cười ngắt lời Liên Liên, bộ dạng nghiêng ngửa ấy phảng phất như nghe thấy chuyện buồn cười nhất thiên hạ.

Liên Liên lạnh lùng nhìn nàng ta, không hét không giận, nhưng cũng không nhượng bộ thêm nữa - Liên Liên biết mình đã lui không thể lui, tránh không thể tránh, hai việc này đã là giới hạn. Vị công tử kia khi đòi da cho Liên Liên, Liên Liên đã quỳ trước trường minh đăng và bài vị phi điều văn thề rằng, dù có chết cũng phải khuất trong cố phần của Cố phủ, để người trong Cố phủ trên trên dưới dưới đều phải vì mình mà khóc. Vì vậy, Liên Liên nguyện bỏ đi mũ mào, không cầu sủng thiếp chỉ cầu chính thất!

“Vây không được.” Triệu Như thị liếc nhìn Liên Liên, lạnh lùng nói, “Danh phận chính thất, danh phận đích tử, từ đầu đã thuộc về ta. Dựa vào đâu ta cho ngươi?”

“Ha ha, Triệu Như thị, ngươi còn định chiếm hết tất cả mọi điều tốt trong thiên hạ sao?” Liên Liên cười lạnh, “Tiếc a, bây giờ ngươi chẳng qua chỉ là một sủng thiếp không an định tương lai, việc trong phủ, việc danh phận, không đến phiên ngươi xen vào!”

Hai người không ai nhường ai, mãi cho đến khi hạ nhân gõ cửa, bên ngoài vang lên giọng cung kính: “Tô di nương, Cố gia tìm người rất lâu rồi.”

“Biết rồi, ta sẽ đến ngay!” Triệu Như thị đáp, sau đó liền bộ khễ dờ, đến cạnh Liên Liên, vai trái lướt qua vai phải của Liên Liên, khễ nghiêng người, môi đỏ khễ áp sát tai Liên Liên, phảng phất như mối quan hệ tỉ muội thân thiết nói những lời thầm kín.

“Người Cố lang yêu chỉ có ta.” Triệu Như thị cong miệng, thì thầm, “Ta sẽ có được tất cả những gì ta muốn, còn ngươi... tốt nhất là ở trong biệt viện bị tất cả mọi người quên lãng.”

“Con dâu cuối cùng có thể trở thành bà bà, ta sẽ ở biệt viện đợi ngươi.” Liên Liên đáp trả, “Đợi khi ngươi nhan sắc phai tàn, đợi khi ngươi bị Cố lang chán ghét vứt bỏ. Đợi khi hài tử của ta lớn khôn, đợi khi hài tử ta kế thừa cả Cố phủ... Ha ha ha, ta đợi ngươi.”

Triệu Như thị mỉm cười, da cười thịt không cười.

Liên Liên cũng mỉm cười, tiếng cười giả tạo.

Hai người nhìn nhau cười một lúc, tiếng cười ấy thật sự rất kinh người, nếu như có người ở cạnh lúc này nhất định toàn thân sẽ nổi da gà hơn nữa cả một mùa hạ cũng không biến mất.

“Quả nhiên.” Triệu Như thị dứt tiếng cười trước, lãnh đạm nói, “Giữa chúng ta, ắt phải có một người chết.”

“Tự cô thê thiếp bất lưỡng lập, nên như vậy.” Lần đầu tiên Liên Liên đồng tình với lời Triệu Như thị.

Triệu Như thị ‘ha’ một tiếng, bước ngang vai Liên Liên. Hai người đối lưng nhau, nhưng lòng cùng có ý nghĩ, đó là làm sao để đối phương sớm chết sớm siêu sinh. Nhưng có lẽ là nghiệt duyên kiếp trước kiếp này báo, nghĩ đi nghĩ lại, hai người cư nhiên cùng nghĩ ra được một kế...

Ghi chú:

1. ‘Đăng hỏa lan san’, ‘mạch nhiên hồi thủ’: hai cụm này được trích từ câu thơ trong bài ‘Thanh Ngọc Án - Nguyên tịch’ của thi nhân nam Tống - Tân Khí Tật: ‘chúng lí tâm tha thiên bách độ, mạch nhiên hồi thủ, na nhân khước tại, đăng hỏa lan san xứ’.

Chương 10

Đỗ Quyên Khấp Huyết Vô Nhân Tích

Mục tiêu hôm nay của Cố Triều Huy là xem xong một quyển sổ sách.

Kết quả vừa xem được một dòng, hắn ta vừa cầm bút điểm mực định đánh dấu ở cuối trang thì Liên Liên đã hỏa tốc xông vào.

“Nhân chứng vật chứng đầy đủ, mong phu quân hãy làm chủ cho ta!” Liên Liên chỉ vài bước đến trước bàn hắn ta, thị tì sau lưng thở dốc cầm khay ngọc trong tay đưa đến bên cạnh, Liên Liên đưa tay cầm lấy chén sứ xanh tâm kê đặt mạnh lên bàn của Cố Triều Huy.

“Đây là gì?” Cố Triều Huy nhíu mày thờ ơ hỏi.

“Là thuốc đại bổ ái thiếp của chàng sai người đưa đến.” Liên Liên cười lạnh, “Trong ấy có một vị mã tiền tử, một vị khiên ngư, sợ ta mạng lớn còn thêm một chén dịch bách túc ngu công. Thuốc độc như vậy uống vào chỉ e là đêm nay phu quân sẽ làm tang sự cho ta rồi!”

Cố Triều Huy lẳng lẳng nhìn Liên Liên.

“Phu quân đừng không tin.” Liên Liên lãnh đạm nói, “Thuốc này chính là thị tì thân cận của tiện nhân đó đưa đến, không phải là ả ta thì còn ai nữa? Dẫn lên đây!”

Kiến phụ bồi giá của Liên Liên lôi một thị tì đầu tóc rối loạn ném vào thư phòng. Thị tì đó bị đánh đến mặt mũi bầm tím, thấy người là khóc: “Nô tì oan a!”

Nàng ta chẳng qua chỉ là đi ngang qua thị tì của phu nhân, đối phương nói đau bụng nhờ nàng ta mang chén thuốc bổ này đến cho phu nhân. Nàng ta vốn định vờ không nghe thấy nhưng đối phương đưa lượng bạc... con người nàng ta không có tật gì chỉ có thấy chút tiền là mắt sáng, khi đó bị ngân lượng làm mờ mắt cư nhiên không nghĩ kĩ tiền này có dễ nuốt hay không...

“Hừ, việc này quả thật quá rồi...” Cố Triều Huy mím môi, vừa định nói gì, đã nghe thấy một trận thút thít.

“Nhân chứng vật chứng đầy đủ, phu quân người phải làm chủ cho thiếp a!” Triệu Như thị dùng khăn che mặt, dẫn theo một thị tì xông vào. Thị tì ấy tay cầm một chiếc khay ngọc, trong khay đặt một chén thuốc còn đang nóng...

Liên Liên: “...”

Cố Triều Huy: “...”

Hồi lâu sau Liên Liên mới định thần, thần thái phức tạp nhìn Triệu Như thị: “... Đây là gì?”

“Phu nhân, dám làm đừng không dám nhận.” Triệu Như thị nhìn thấy Liên Liên, lập tức chủ động bước vào trạng thái chiến đấu. Chỉ thấy Triệu Như thị uốn người đi về phía Cố Triều Huy, sà vào lòng hắn ta, lười nhác dường như cơ thể không có xương, tựa như mèo Ba Tư đang tuyên bố địa bàn của mình, mím cười yêu diễm, “Ha, đây không phải là thuốc phá thai phu nhân sai người đưa đến cho thiếp sao... người đâu, đưa tiện tì đó lên đây.”

Một bầy tiểu tì nữ đưa ném một kiến phụ vào, kiến phụ ấy ngược bên mặt sung tấy lên, mặt đẫm lệ nhòa: “Nô tì oan a!”

Liên Liên đau lòng quay mặt đi. Cố Triều Huy lặn nửa lạng người.

Còn Triệu Như thị lại nhìn Liên Liên ngẩn cả người, bị vu oan như vậy, người nữ nhân này sao có thể nhịn được? Cự nhiên sẽ tranh cãi, cũng sẽ tức giận, rốt cuộc người nữ nhân này đang có ý đồ gì...

Trong lòng Liên Liên cũng đang nổi giận. Nếu đã sinh ra Chu Du hà tất sinh Gia Cát Lượng! Sao ta lại nghĩ ra kế giống với tiện nhân người! Âm mưu có tốt đến đâu nếu như đồng thời xuất hiện hai lần, vậy sẽ trở thành trò cười a!

Cố Triều Huy cuộn quyền sổ sách lại thành hình ống, gõ gõ đầu, hết cách nói: “Hai người rốt cuộc muốn quậy đến khi nào?”

Liên Liên và Triệu Như thị nhìn nhau, sau đó cùng nói với Cố Triều Huy: “Xin phu quân làm chủ!”

“Chẳng qua chỉ là một trò đùa, muốn vi phu làm sao làm chủ?” Cố Triều Huy dở khóc dở cười, “Nếu như cả hai đều có lỗi, vậy chi bằng cùng xin lỗi nhau, sau đó việc này chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không là được rồi.”

Liên Liên lạnh lùng cười ba tiếng, đưa tay đoạt lấy chén thuốc độc trên bàn, kề bên miệng: “Chuyện nhỏ?”

Cố Triều Huy lạng lẽ nhìn Liên Liên.

“Lần này chàng không quản sẽ có lần sau, lần này ta không chết lần sau sẽ chết.” Liên Liên mím cười ép hắn ta đến đường cùng, “Cố Triều Huy, ta không sợ chết, ta chỉ cần người biết, khi ta còn sống người không để ta an lành. Khi ta

chết đi người cũng không yên thân! Ta rất muốn biết, người sẽ báo tang thế nào với gia đình ta, nói rằng người mở to mắt nhìn một thị thiếp độc chết chính thất phu nhân!”

Triệu Như thị ngày càng nghe không lọt tai, nàng ta nhảy từ trong vòng tay Cố Triều Huy ra, quát Liên Liên: “Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, sao người có thể sử dụng gia thế ép buộc phu quân!”

Liên Liên nhìn Triệu Như thị bằng ánh giễu cợt, phảng phất như đang cười nhạo nàng ta, có gia thế lớn không biết tận dụng, để rơi vào nước này...

Người không hiểu. Triệu Như thị nhìn chằm chằm Liên Liên, đôi mắt hàm lệ, lòng thầm lên tiếng, nếu như đổi thành người khác, đổi thành người nàng ta yêu thích, nếu dám khiến nàng ta không vui, nàng ta sẽ về nhà thăm người thân để người nhà không để hấn ta yên thân. Nhưng người này lại là Cố Triều Huy, nơi có hấn ta là nơi có trái tim nàng ta, thử bảo nàng ta sao nhẫn tâm ra tay? Hấn ta đối với nàng ta không tốt, lúc gặp người thân nàng ta chỉ có thể lựa những điều tốt của hấn ta mà nói. Hấn ta luôn bỏ nàng ta lại qua đêm trong phòng của người nữ nhân khác, nàng ta lại quỳ trước Phật đường cầu xin Phật tổ, vạn phần đau khổ nàng ta đều tự nguyện gánh hết, chỉ cầu hấn ta cả đời vô ưu, cát tường an lành...

Trên đời này, có rất nhiều người nguyện cùng hấn ta đồng hưởng phú quý, nhưng trước nay chỉ có nàng ta nguyện cùng âm tào khang với hấn ta.

Một bàn tay đặt lên vai Triệu Như thị, khóe mắt Triệu Như thị bỗng cay, bắt giác sà vào lòng hấn ta, phảng phất như lá bèo mất đi rễ, tìm kiếm nơi chôn của mình.

“Phu quân...” Triệu Như thị khó khăn quay đầu lại, giờ khắc này, kì thực... nàng ta định nhận thua. Vị trí chính thất, danh phận đích tử đều cho Liên Liên. Nàng ta đã tỉnh ngộ, nàng ta thân như bèo trôi, chỉ có thể dựa vào hấn ta mà tồn tại, không cần thiết phải làm những việc hấn ta ghét, chỉ cần nàng ta và Cố Triều Huy có thể ở bên nhau, những hư danh ấy bỏ không có tiếc gì, suy cho cùng nàng ta vì hấn ta ngay cả thứ quan trọng nhất cũng bỏ đi...

Đau đớn nhất chính là lúc quay đầu lại nhưng người ấy lại nhìn đi nơi khác. Cố Triều Huy đứng bên cạnh nàng ta, nhưng lại nhìn Liên Liên. Hấn ta nói: “Ta trả nàng một công đạo.”

Sau đó, cầm lấy chén thuốc phá thai đựng trong chén sứ xanh, đưa đến trước mặt Triệu Như thị. Triệu Như thị nhìn gương mặt mỹ lệ soi bóng trong chén canh, nhìn ngón tay thon dài cầm lấy chén thuốc, sau đó nhìn vào mắt hấn ta.

Cố Triều Huy lau đi nước mắt của Triệu Như thị, dịu dàng nói: “Mạc Sầu, nhân lúc còn nóng uống đi.”

Ngàn vạn lời nói dâng lên trong lòng Triệu Như thị, cuối cùng thốt ra miệng chỉ là câu nói run rẩy: “Sao chàng lại đứng về phía ả ta? Chàng không còn yêu thiếp nữa sao?”

“Ta yêu nàng a.” Cố Triều Huy mỉm cười ôm nàng ta vào lòng, một tay giữ lấy cằm nàng ta, tay còn lại đã chuẩn bị chuốc thuốc phá thai cho nàng ta, “Cho nên, sau này chúng ta sẽ có rất nhiều hài tử, đứa này... xem như nàng tạ lỗi với phu nhân đi, ai bảo nàng chọc phu nhân tức giận như vậy?”

Triệu Như thị ngây người, lập tức dùng hết sức vùng khỏi vòng tay của hắn ta, vừa kích động trách ra càng xa càng tốt, vừa ôm chặt lấy bụng. “Nhưng đây là hài tử của chàng a...” Một dòng lệ lăn dài, Triệu Như thị ngẩn người nhìn hắn ta.

“Chẳng qua chỉ là một đứa bé.” Cố Triều Huy ung dung, “Nàng còn có thể sinh đứa khác.”

“Đứa bé sau này là đứa sau đó, đứa bé bây giờ là của bây giờ, đứa bé có số mệnh của mình, chúng ta không thể quyết định thay!” Triệu Như thị vừa khóc vừa chạy ra ngoài.

Từ ngày biết mình có mang, nàng ta ngày ngày ôm lấy bụng nói chuyện với hài tử, nói với hài tử rằng hài tử có một đôi phụ mẫu ân ái, họ đã chuẩn bị tất cả ăn mặc đi ở tốt nhất cho hài tử, sẽ mời lão sư đức cao vọng trọng nhất cho hài tử, sẽ nhìn hài tử lớn khôn, cưới thiếp, sinh hài nhi... hài tử là đứa bé được yêu thương a!

Đôi chân nhỏ của Triệu Như thị nào bì với Cố Triều Huy dáng người cao to, chỉ trong mấy bước, hắn ta đã đuổi đến bên cạnh Triệu Như thị. Cười ‘ha ha’, hắn ta vừa lắc đầu vừa kéo nàng ta vào lòng, cầm lấy chén thuốc uống một ngụm, sau đó môi kề môi bón vào miệng Triệu Như thị.

Chỉ thoáng chốc, Triệu Như thị phát ra tiếng hét ai oán tựa như đổ quyển đề huyết, hai tay níu chặt vai đối phương, mở to mắt khóc: “Phu quân, đau quá... đau quá a! Cứu, cứu thiếp!”

“Ta yêu nàng, Mạc Sầu.” Cố Triều Huy dịu dàng cười bảo, “Nàng đừng sợ, ta sẽ ở bên cạnh nàng.”

Nói rồi, giữ chặt lấy cằm Triệu Như thị, uống một ngụm thuốc, dùng lưỡi cạy răng, một giọt cũng không thừa.

Máu, từ từ chảy dưới hạ thể Triệu Như thị, nàng ta nhìn Cố Triều Huy, từng tiếng khóc méo: “Cứu thiếp... cứu hài tử...”

“Ta yêu nàng, ngoan.” Ngỡ khí Cố Triều Huy ôn nhu, cứ tựa như phu quân đang an ủi tiểu nương tử không nghe lời uống thuốc, sau đó siết cằm nàng ta, lại là một ngụm... chén sứ xanh kê tâm vẽ đôi uyên ương nghịch nước, trong chén thuốc in bóng hai người môi kề nhau, triền miên vô tận, nhưng chỉ nhìn thấy nàng ta chảy máu.

Cuối cùng, chén kê tâm, đã cạn. Cả một chén thuốc đầy, đã hết.

Triệu Như thị nằm trong vòng tay Cố Triều Huy, hai mắt không thần nhìn về phía bầu trời.

Chén thuốc phá thai ấy dùng để hãm hại Liên Liên, tự khắc dùng thuốc rất mạnh, trong ấy đều là thuốc cực độc. Triệu Như thị chưa từng nghĩ đến kết quả sẽ như thế này, chưa từng nghĩ đến... Cố Triều Huy đã chính tay chuốc chén thuốc này vào bụng nàng ta.

Nàng ta đâu chỉ mất đứa hài tử này... có lẽ, cả đời này, nàng ta sẽ không thể có hài tử nữa...

“Vi phu sẽ ở bên cạnh nàng.” Cố Triều Huy thì thâm bên tai Triệu Như thị an ủi, “Mạc Sầu, có vi phu nàng, mãi mãi yêu nàng...”

Lời nói vừa dứt, cửa bị đẩy ra. Một tên hái hoa phủ tay áo họa đầy cành hoa đào, bước vào tựa như nơi không người.

“Cố gia, có một tuyệt sắc nữ tử vào phủ!” Người đến ra sức quạt đi mùi rượu ngập mũi, sà đến trước người Cố Triều Huy, “Nô tài cả đời này chưa từng gặp qua nữ tử xinh đẹp như vậy, quả là đúng như tên người, hoa chi diễm cốt a!”

Bàn tay vuốt ve sống lưng Triệu Như thị đột ngột dừng lại, Cố Triều Huy dùng thần sắc kì diệu nhìn đối phương, khoe môi khẽ cong, mỉm cười lặp lại cái tên hút hồn sách mộng: “Hoa Diễm Cốt?”

Sau đó, Triệu Như thị khi nãy hẳn ta còn trân trọng ôm trong lòng sợ ngã kia, bị tùy tay vứt sang bên. “Người đâu.” Hắn tay phủi phủi áo bào, mẫn diện xuân phong, phảng phất như thiếu niên sắp đi gặp người tình, “Chăm sóc tốt Tô di nương.”

Một đám hạ nhân đứng cạnh từ đầu đến cuối xem mình như câm như điếc như mù kia nhanh chóng hồi phục thính giác, lũ lượt bước lên, vây quanh Triệu Như thị.

“Phu quân...” Nhân ảnh loạn, thanh sắc tạp, ánh mắt không hồn của Triệu Như thị chỉ đuổi theo một bóng lưng, một bóng lưng đang dần dần xa nàng ta. Đưa bàn tay yếu ớt ra, ngón tay không biết là nhuộm đầy phụng đàn hay là máu tươi, nàng ta không còn nhớ nữa.

Thân như phiêu bồng, vì yêu mà sinh, đến cuối cùng, lại bị bứt lên cả rễ, toàn thân đầy máu.

“Phu quân... đừng bỏ lại thiếp... một mình...” Nàng ta khụy gối xuống đất, bò về phía bóng lưng của hắn ta, nhưng hắn ta cuối cùng ngay cả quay đầu lại một lần cũng không.

Từng tiếng từng tiếng gọi thê lương kia, suy cho cùng chỉ là đồ quyển đề huyết vô nhân hy.

Chương 11

Hồng Tiêu Hương Đoạn Hữu Thùy Liên

Cây dù giấy họa mai xanh, Hoa Diễm Cốt một thân bạch y đứng dưới dù, thân ảnh trầm lặng quyên tú tựa như một cành mai, toàn thân bạch y phảng phất như cành mai bị tuyết bao phủ, thanh diễm vô cùng.

Nhưng đứng trước mỹ sắc bọn hái hoa của Cố phủ ai ai cũng như gặp phải đại địch. Từ ngày tên hái hoa Lí Phúc may mắn thoát chết trong tay nàng, hẳn ta sớm đã kể hết cho các văn bồi nghe về chuyện nàng đồng thời hàm lệ căn dặn, chỉ cần một ngày nàng chưa chết nhất định nhất định phải truyền từ đời này sang đời khác, muốn trân trọng mạng sống thì hãy tránh xa Hoa Diễm Cốt, nhà có mẹ già tám mươi tuổi hãy tránh xa Hoa Diễm Cốt, nhà có con dưới ba tuổi hãy tránh xa Hoa Diễm Cốt, nhà có nương tử còn đợi người về ăn cơm cũng hãy tránh xa Hoa Diễm Cốt, ngay cả những kẻ chưa có nương tử phải nhanh chóng tránh xa Hoa Diễm Cốt...

Do đó khi Hoa Diễm Cốt vừa bước vào cửa lớn, bọn hái hoa đã từ cửa sau bán mạng chạy đi. Chỉ còn lại một tên lợi dụng huân tâm, dẫn độn đi rước họa vào thân, đem tin nàng đến đây báo với Cố Triều Huy.

Cố Triều Huy lập tức thiết thịnh yến chiêu đãi nàng. Trong yến tiệc, một lệnh thị tì tay cầm chiếc hộp ngọc đưa đến bàn của nàng.

“Diễm Cốt.” Hẳn ta thân mật gọi tên đôi phương, song mâu hàm tình, “Trong lòng ta nàng tựa như vật trong chiếc hộp này.”

“Cảm tạ.” Hoa Diễm Cốt đón lấy chiếc hộp nhìn cũng không nhìn ném sang một bên.

Cố Triều Huy sững sốt hồi lâu mới phiền muộn mà uống vài ngụm rượu, thấy nàng vẫn không có ý định mở chiếc hộp ra xem, hẳn ta bất giác mở miệng: “Kì thực, bây giờ nàng có thể mở ra xem.”

“Nào dám không tuân lệnh.” Hoa Diễm Cốt mỉm cười với hẳn ta, đưa tay mở chiếc hộp.

Thoáng chốc ánh sáng tràn ngập, chỉ thấy một hạt đông châu lớn tựa long nhãn lẳng lẳng nằm trong chiếc hộp khẽ toát hàn khí, cứ như giao long nuốt mây nhả sương, ở gần cảm thấy như có từng cơn khí lạnh ập đến, quả thật là một vật giá trị liên thành. Chỉ tiếc là, những thứ Hoa Diễm Cốt nàng không thiếu nhất chính là những vật như vậy.

“Không tệ.” Tùy ý đưa ra một bình luận, nàng mặt không đổi sắc đóng chiếc hộp lại.

“Khôn biết Diễm Cốt muội muội định dùng vật gì đáp trả ta.” Lần này Cố Triều Huy chủ động mặt dày, “Cố mỗ thật đang rất muốn biết được, trong lòng Diễm Cốt muội muội ta rốt cuộc là thế nào.”

Lời nói của hẳn ta vô cùng ái muội, Hoa Diễm Cốt chỉ mỉm cười đáp trả. Với thân phận của nàng, nàng nhận lễ vật của hẳn ta thì là ban ân tình lớn cho hẳn ta

và còn là cơ duyên lớn hẳn ta có được. Địa vị và cấp bậc giữa họ căn bản là mây với bùn, về tình về lí đều không có điểm chung.

“Mời Cố lão bản nhắm mắt lại.” Hoa Diễm Cốt nói. Cố Triều Huy là một hào thương nhưng nếu muốn nài cho hẳn ta một cái xưng hô, thì chẳng qua đó chỉ là lão bản.

Nghe thấy lời của nàng, Cố Triều Huy mỉm cười nhắm mắt, trong lòng không ngừng vẽ ra từng bức từng bức họa li kì tuyệt mỹ, ví như nàng cẩn trọng lấy ngọc bội bất li thân ra, hoặc vẽ mặt e thẹn lấy ra vật luôn đem theo bên mình, hoặc là với thân lãnh diễm bất phàm của nàng, nhất định vung kiếm chém đứt một đoạn thanh tơ làm vật kí tình...

“Xong rồi.” Tiếng nói của Hoa Diễm Cốt vang lên.

Cố Triều Huy vội vàng mở mắt ra nhưng chỉ thấy nàng vỗ vỗ chiếc hộp ngọc trên bàn, mỉm cười nói với hẳn ta: “Vật đó ở trong này, trong lòng ta, Cố lão bản như vật ấy. Ưm, thật ra lần này tiểu nữ đến đây kì thực là muốn thăm cố nhân Tô Mạc Sâu, nhân tiện để nàng ta đưa ta đến gặp Triệu phu nhân, nay nếu Cố lão bản đã ở đây vậy thì chi bằng mời Cố lão bản làm chủ đi.”

“Được, được!” Đôi mắt và cả trái tim của hẳn ta bây giờ đều chỉ có chiếc hộp ngọc, hướng chỉ trong lòng hẳn ta cho rằng sủng thiếp muốn nói một vài lời với phu nhân của mình, vậy nào có gì không được? Nhất thời liền căn dặn Liên Liên rời khỏi yến tiệc trước, đưa Hoa Diễm Cốt đến phòng của ả ta mà nói chuyện.

Đợi khi hai người rời khỏi, Cố Triều Huy vội vàng đứng dậy đi đến bên bàn của nàng, đích thân ôm lấy chiếc hộp ngọc, sau đó từ từ mở ra... hạt đông châu giá trị liền thành vẫn nằm yên tại chỗ, thậm chí vật quy nguyên chủ. Và bên cạnh hạt đông châu, cư nhiên là một quan tiền vẫn đang phát ra mùi thối của tiền.

Cố Triều Huy thất thần lặng người nhìn theo hướng biến mất của nàng, cả người đầy vẻ tiêu điều...

Liên Liên sau khi đưa nàng đến khuê phòng của mình, lúc quay lại nhìn nàng, ả ta cười như không cười: “Một quan tiền... muối muối còn chưa qua cửa đã muốn thử tính khí của phu quân sao?”

Hoa Diễm Cốt nhưn mi: “Trong lòng ta, hẳn ta chỉ đáng một quan tiền.”

Liên Liên cười ra tiếng, vừa cho hạ nhân lui đi vừa trên trên dưới dưới quan sát nàng, giễu cợt nói: “Nếu như hẳn ta chỉ đáng giá một quan tiền, sao ngươi lại hạ mình đến đây? Thôi bỏ đi, nữ nhân chính là khẩu thị tâm phi, ta không quan tâm. Ta chỉ nói cho ngươi biết, đừng cho rằng ngươi có mĩ mạo thì làm càn, sau khi vào cửa Cố phủ ngươi sớm muộn cũng phải nghe lời ta, sau này nếu ta mặc hồng bào, ngươi không mặc phấn y, ta thích ăn thơm, ngươi phải ăn cay, ta bảo ngươi đi bên phải, ngươi không được đi bên trái...”

Lời còn chưa dứt, Hoa Diễm Cốt đã lạnh lùng mỉm cười, tay cầm cung phiến nâng cằm ả ta lên, ép ả ta nhìn thẳng vào nàng: “Trên đời này chưa có ai dám nói những lời này với ta, người cũng không có tư cách đó.” Hai lúm đồng tiền khê hiện, nàng một tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Liên Liên, “Nói thử lần nữa xem, người có tin, ta sẽ khiến người lột da hết như tấm bảo bảo...”

Da? Đây là cạm kị cả đời này của Liên Liên và đây càng là bí mật lớn nhất của ả ta, ai có thể chỉ thoáng qua mà biết được điều này chứ?

Liên Liên khê lùi một bước, trong khoảnh khắc mồ hôi tuôn như mưa, ả ta cứ như bị ném vào trong hầm băng toàn thân run rẩy. “Người, người là...” ả ta nhìn chằm chằm nàng, run rẩy hỏi.

“Trong lòng người không phải đã có đáp án rồi sao?” Nàng khê dung đưa cung phiến, liên bộ yêu diễm quanh ả ta, lần này đến lượt nàng trên trên dưới dưới quan sát ả ta, “Ta dùng ngàn lượng bạc trắng mua, rồi lại dùng thuốc giá ngàn vàng phong kín, vốn định xem như mĩ tửu mà chung cất, không ngờ cứ nhiên bị người trộm đi. Ha ha, người tốt nhất hãy nghĩ cho kĩ làm sao thuyết phục ta đừng lấy lại thứ thuộc về ta!”

“Cô nương... cô nương người muốn gì!” Liên Liên bị nàng dọa suýt nữa quỳ xuống, ngay cả trả treo cũng không thể. Thân phận, địa vị, tiền tài, tương lai, tất cả những gì ả ta có đều gửi gắm cả vào tấm da này, ả ta tuyệt đối không thể mất nó...

“Nói! Tên trộm ấy là ai!” Nàng lạnh lùng quát, “Tướng mạo tuổi tác, còn nữa, hiện nay hấn ta ở đâu!”

“Ta, ta không biết.” Liên Liên khóc nói, “Ân công từ đầu đến cuối đều đeo mặt nạ, ta chưa từng thấy qua mặt người...”

Vừa khóc, ả ta vừa run rẩy lấy từ trong tay áo ra một con hạc giấy, hai tay dâng đến trước mặt nàng.

“Đây là gì?” Nàng nheo mày hỏi.

“Tuy ta không biết ân công bây giờ đang ở đâu, nhưng hôm đó lúc hoá da cho ta đã nói với ta, tấm da trên người ta là do người trộm được, hơn nữa chủ nhân của tấm da này sẽ có ngày tìm đến.” Liên Liên cẩn trọng nói, “Sau đó, người đã đưa ta bức thư này... nói rằng khi thấy chủ nhân của tấm da này hãy chính tay đưa bức thư này cho người ấy...”

Hoa Diễm Cốt ngây người, nhanh chóng gỡ con hạc giấy màu đỏ ấy ra. Chỉ thấy nét chữ rồng lượn đề một bài thơ: ‘Mạch nhiên hồi đầu, na nhân khứ tại đấng hỏa lan san xứ.’ Bên dưới còn có một dòng chữ ghi: lan san xứ tọa tại thành giao thập lí đình. Ngày bảy tháng bảy, không gặp không về.

... Đây là một bức chiến thư nhìn có vẻ như tình thư...

“... tốt lắm, ta không tìm người, người lại đến khiêu chiến với ta!” Nàng vò nát tờ giấy trong tay, phui áo xoay người rời khỏi, mặc kệ người người việc việc trong Cố phủ.

Cố Triều Huy cố lấy lại dũng khí tìm đến nhưng lại không gặp được nàng. Dục hỏa đầy người không nơi phát tiết, trước nay hẳn ta không phải là người đối xử tệ với bản thân, liền lập tức đến khuê phòng của Triệu Như thị.

Tàn chúc chiếu la trướng, thanh tơ triền lang quân, Triệu Như thị thờ dốc nằm trên giường mặc cho hẳn ta không ngừng phong nguyệt trên người nàng ta. Cơ thể nóng nhưng trái tim nguội lạnh, Triệu Như thị cảm thấy nàng ta tựa như ngọn nến đỏ trên bàn kia, vì hẳn ta đã thiêu tận bản thân nhưng lại không soi sáng được bản thân.

“Diễm Cốt... a, Diễm Cốt!” Cố Triều Huy ôm chặt nàng ta, cơ thể không ngừng rung động nhưng trong miệng lại gọi tên người nữ nhân khác.

Cơ thể đã trống vắng lòng càng trống vắng hơn, Triệu Như thị khẽ thở dài một tiếng, cảnh vật trước mắt mơ hồ hóa thành khói nước mộng lung của suối Thắm Hương, nàng ta nhớ lại ngày nàng ta gặp được Hoa Diễm Cốt bên bờ suối, nụ cười vị nữ tử diễm lệ tựa đào hoa đứng dưới dù giấy: “Ra đời, hôn nhân, chết đi, đây chính là cả đời của một nữ nhân. Ra đời là do trời định, hôn nhân là do lệnh phụ mẫu, cuối cùng cái người có thể lựa chọn, dường như chỉ có chết như thế nào mà thôi...”

Triệu Như thị nhẹ nhàng ôm lấy người nam tử trên người mình, trầm giọng cười một tiếng, một giọt lệ từ khóe mắt lăn dài: “Cố lang, thiếp vốn định... cùng chàng bạch đầu giai lão, sau đó nắm lấy tay chàng mỉm cười ra đi.”

Chỉ tiếc là trong lòng chàng không có thiếp. Khi ta yêu chàng ta có thể từ bỏ tất cả, bao gồm cả chính bản thân ta. Khi chàng yêu ta chỉ có xuân tiêu một khắc, rồi phút chốc hóa thành hư không. Mỗi lời ta nói với chàng, mỗi câu đều là chân tình thiên địa có thể chứng giám. Mỗi lời chàng nói với ta lại là giả giả, có lẽ từ đầu chí cuối không có một câu là thật. Ta cứ ngỡ rằng ta có được chàng, nhưng thật ra là chàng có được ta... chỉ vậy mà thôi.

Rút cây ngân châm trên đầu xuống, nàng ta mỉm cười nhớ lại ngày ấy, ngày lang quân vui vẻ cài chiếc châm này cho nàng ta. Triệu Như thị hét lớn một tiếng, lật người ngồi trên người Cố Triều Huy, hai tay cầm lấy ngân châm đâm vào cổ họng hẳn ta.

Cố Triều Huy kinh hãi nhanh chóng đưa tay nắm lấy tay nàng ta, bán mạng đẩy đôi tay nàng ta đi: “Người điên rồi!” Hẳn ta lớn tiếng mắng.

Từng giọt từng giọt lệ rơi trên gương mặt hẳn ta, Triệu Như thị nghẹn ngào: “Thiếp đã không còn gì nữa rồi, chỉ còn mỗi chàng... thiếp cái gì cũng không cần thiếp chỉ cần chàng... phu quân, chàng từng hứa cùng thiếp sinh đồng khâm tử đồng huyết, ha ha, tuy chàng đã quên nhưng thiếp không hề quên. Hôm nay giờ lành cảnh đẹp, xin phu quân cùng thiếp xuống hoàng tuyền!”

Cố Triều Huy nào để nàng ta như nguyện, nhất thời ra sức vẫy vùng. Tuy hẳn ta vừa trải qua phong hoa tuyết nguyệt, cơ thể còn chút không có sức lực, nhưng cơ thể nàng ta vốn yếu ớt hơn hẳn ta, sức lực sớm đã bị chén thuốc phá thai vắt kiệt, chỉ chốc sau ngân trâm đã bị Cố Triều Huy đoạt lấy. Hẳn ta không chút do dự lập tức đâm ngân trâm vào ngực Triệu Như thị, sau đó một chân đá nàng ta xuống giường.

“Người đâu!” Hẳn tiện tay níu lấy một chiếc áo bào khoác lên người, ngân trâm trong tay vẫn còn dính máu. Hạ nhân nghe tiếng gọi của hẳn ta liền đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng nhất thời kinh hãi lặng người đi.

“Dọn dẹp đi.” Cố Triều Huy nhíu mày vẽ mặt khinh miệt phui phui tay, nhanh chân từ bên người Triệu Như thị rời khỏi.

“Phu quân...” Triệu Như thị một tay giữ vết thương, máu tươi không ngừng tuôn rơi từ khe hở ngón tay, nàng ta nhìn theo bóng người của Cố Triều Huy, yếu ớt lên tiếng hỏi, âm thanh đầy vẻ thê lương uẩn chuyển, “Trong lòng chàng, ta là gì? Triệu Như thị là gì?”

Cố Triều Huy bước chân khẽ dừng, từ từ quay đầu lại, gương mặt đầy vẻ phong tình Tây Vực⁽¹⁾ ấy cứ như một đóa mạn đà la tím yêu diễm.

“Người là sủng vật của ta, còn Triệu Như thị là thê tử của ta.” Hẳn ta mỉm cười, từ trên cao liếc nhìn nàng ta, “Ta có thể vì người xử trí những sủng vật khác, nhưng không thể vì người xử trí chính thê của ta.”

“Vậy người chàng đã yêu... rốt cuộc là ai? Không lẽ... là Triệu Như thị?” Âm thanh của Triệu Như thị ngày càng yếu ớt nhưng đôi mắt lại ngày càng sáng lên, trong khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời, toàn bộ tinh hoa máu thịt của nàng ta đều bị hút vào tấm mĩ nhân bì này, đó là một vẻ đẹp vô cùng thê diễm tựa như khoảnh khắc đóa hoa nở rộ tinh tế trên cây rơi xuống. Hết như hoa phụng hoàng, đều trong khoảnh khắc đẹp nhất của cuộc đời, thịt nát xương tan hòa vào hồng trần.

Dường như bị vẻ thê diễm của nàng ta mị hoặc, Cố Triều Huy cư nhiên quay trở lại bên nàng ta, nửa khụy xuống, vuốt ve gương mặt nàng ta, ngữ khí dịu dàng như thường ngày: “Ta cũng không biết ta yêu ai, nhưng tóm lại không phải là Triệu Như thị. Ta chỉ biết, tào khang chi thê bất hạ đường, không phải vì lí do khác nào mà là bởi Triệu Như thị là do ta mai mối cưới hỏi, ta lấy Triệu Như thị không phải lấy con người ả, mà là lấy tất cả những gì phía sau ả, gia thế của ả, quyền lực phụ thân ả, ả có thể vì ta mà mở ra thanh vân chi lộ... ha ha, hôn nhân thật ra chỉ là liên hôn giữa hai gia tộc, tình yêu là gì chứ, nó cũng phải nhường đường cho thực tế mà thôi.”

Triệu Như thị nhìn chằm chằm ánh mắt hẳn ta, sau khi nghe hết những lời của hẳn ta liền mỉm cười thê lương: “Thì ra... là vậy...”

Thì ra người mà tên nam nhân này yêu chỉ có một, đó chính là bản thân hấn ta... nàng ta vì một người như vậy mà từ bỏ tất cả những gì mình có, đến giây phút cuối cùng bên cạnh ngoài tên nam nhân này ra thì không còn gì cả, sau này cỏ đầy mộ hoang liệu có ai còn nhớ người nằm bên dưới là nàng ta?

“Cô Triều Huy.” Đôi mắt dần không còn nhìn thấy ánh sáng, đôi mắt Triệu Như thị tựa như ngư nhãn, vô hồn nhìn hấn ta, thốt hết câu một cuối cùng của đời người cho hấn ta nghe: “... Nhớ lấy ta.”

Cô Triều Huy ‘ừ’ một tiếng. Triệu Như thị khẽ mỉm cười ra dưới chân hấn ta. Sau khi nàng ta chết, thi thể chưa lạnh, bảy ngày đầu chưa qua, Cố phủ đã kết đèn giăng vải nghênh đón tân nhân.

Ghi chú:

1. Lai phương Tây.

Chương 12

Yếm Sinh Nam Tử Hiệu Thao Thiết

Một tiến một lùi, tựa như tất cả đều nằm trong bàn tay của hấn ta.

Hoa Diễm Cốt bước ra khỏi Cố phủ mới sực nhớ hôm nay là ngày bảy tháng bảy, thời gian chiến ước ở ngoài thành thập lí đình chính là hôm nay.

Phàm là những ai khoe khoang trí lực với nàng, nàng đều khoe khoang vũ lực với hấn ta... Do đó, Hoa Diễm Cốt bưng bưng sát khí đến chỗ hẹn, nhưng khi đi được nửa đường lại đột nhiên nhớ ra một chuyện đáng sợ...

Nàng quên cho Kinh Ảnh ăn cơm...

“Chỉ là một đêm không ăn cơm, chắc là hấn không đói chết đâu...” Hoa Diễm Cốt vừa đi vừa nghĩ, “Bức quá thì làm nửa thàng thịt nướng hồng an ủi hấn...”

Ý niệm vừa trôi dạt, trong lòng liền có một âm thanh phản đối: hấn là tên ăn vạ... nếu ngươi cùng kẻ địch đại chiến ba ngày ba đêm, trên đường về không cần mua thịt nướng hồng nữa, cứ chặt mấy cây gỗ làm quan tài cho hấn được rồi!

Phút chốc trước mắt Hoa Diễm Cốt xuất hiện một cảnh thê thảm vô cùng - Kinh Ảnh thoi thóp thốt ra một tiếng ‘thịt’... sau đó bàn tay đang đưa lên rơi xuống, từ từ nhắm mắt lại, chết đói trên giường...

Bước chân khẽ dừng, Hoa Diễm Cốt không chút do dự quay người lại bán mạng chạy trở về, vừa chạy vừa tự nhủ: “Bình ngoại ắt phải yên nội... muốn quyết đấu thì lúc nào cũng được, nhưng khiến cho nhà mình thi thể ngổn ngang thì tuyệt đối không được!”

Chừng một canh giờ sau, Hoa Diễm Cốt tay cầm hộp thức ăn họa phụng văn, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng ra.

Căn phòng của Kinh Ảnh thập phần đơn sơ, một bàn hai ghế, một giường bốn vách. Trên bàn bày bốn món một canh, cơm không lạnh canh không nguội, Hoa Diễm Cốt thở dài một tiếng bước đến phía sau chiếc bàn.

Kinh Ảnh đang ngồi dưới đất, lưng dựa chân bàn, tay ôm kiếm cúi thấp đầu, bộ dạng không có tinh thần, tựa như con thú non bị bỏ rơi.

“Tại sao không ăn cơm?” Nàng đứng bên cạnh hắn, nhẹ nhàng hỏi.

“Không nhìn thấy nàng ta không ăn.” Kinh Ảnh cúi thấp đầu, buồn bã nói.

“Không phải ta đã về rồi sao? Hôm nay ta có việc phải đến Cố phủ, nếu như về trễ người hãy tự mình ăn.” Nàng nửa khụy xuống đặt chiếc hộp thức ăn bên cạnh Kinh Ảnh, mở nắp lấy từng đĩa từng đĩa thức ăn còn nóng ra.

“Cô Triệu Huy không phải là người tốt, tại sao nàng không cho ta theo cạnh?” Kinh Ảnh bị mùi thơm của thức ăn dụ dỗ khẽ ngẩng đầu, nhưng rất nhanh đã kìm chế, hắn tay cầm trường kiếm, trán tựa vào bao kiếm, mái tóc khẽ xoa xuống che đi gương mặt của hắn, giọng nói vẫn như trước tựa như nguyệt hoa tẩy kiếm phong, chỉ là lời nói ra quả thực có chút vị làm nũng.

Hoa Diễm Cốt nhìn hắn vừa buồn cười lại vừa mềm lòng. Tính ra thì Kinh Ảnh cũng ở nhà nàng được một khoảng thời gian rồi. Kinh Ảnh cái gì cũng tốt, ngoài trừ ăn nhiều một chút ra thì không có gì đáng sẫm soi. Rửa chén nấu cơm, sửa mái hộ viện, tựa như một con tằm ngao trung thành trông coi vườn nhà, duy chỉ có một khuyết điểm, đó là có chút... quá bám lấy nàng.

Lúc đầu là ngủ trong phòng mình, sau đó là ngủ trước cửa của nàng, sau đó nữa là lấy ánh trăng làm chăn ngủ dưới cửa sổ của nàng, cuối cùng ban đêm khi nàng trở mình thì rúc vào một vòng tay rộng lớn, dường như cứng tựa nham thạch nhưng lại ấm nóng, và bỗng chốc khiến nàng nóng đến tỉnh giấc.

Sau đó, nàng và Kinh Ảnh y sam nửa lộ bốn mắt nhìn nhau... một tiếng hét xuyên thấu màn đêm, sau việc ấy nàng còn không dám tin rằng âm thanh đó là do mình phát ra.

Kinh Ảnh tự biết phạm sai liền nhanh chóng trở người xuống giường, sau đó không chút do dự quỳ xuống dâng thanh kiếm trong tay cho nàng. Thanh kiếm này là vật bất ly thân của Kinh Ảnh, hắn xem thanh kiếm ấy như đôi tay của mình, nhưng bây giờ lại không chút do dự đưa cho nàng.

“Róc xương rách thịt hoặc chặt đứt hai cánh tay cũng không sao... chỉ cần đừng đuổi ta đi.” Nói đến đây, Kinh Ảnh đột nhiên nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, sau đó rất nghiêm túc nói với nàng: “Hay là chặt một cánh tay thôi... cầu thang ở nhà kho bị hư rồi, ngày mai ta còn phải sửa lại, để lại một cánh tay để cầm búa...”

Nàng vốn định dùng cực hình nhưng khi nghe thấy những lời này thì quả không giận cũng không được cười cũng không xong, chỉ cảm thấy toàn thân không còn sức lực.

“Ra ngoài!” Cuối cùng nàng chỉ có thể xoa mi mày thốt ra được vậy. Kinh Ảnh liếc nhìn nàng rồi lui ra ngoài.

Sáng ngày thứ hai, khi tỉnh dậy nàng nhìn thấy một bóng màu đen chui rúc ở góc tường. Sau sự việc ấy nàng hỏi, Kinh Ảnh chỉ trả lời một câu đơn giản: “Nhìn thấy Diễm Cốt mới ngủ ngon giấc, ăn nổi cơm.”

Nàng bị câu nói này khiến cho không biết nên làm thế nào mới tốt. Nhưng chung quy không nhẫn tâm nhìn hắt mang gương mặt của sư phụ chết đói trước mặt nàng.

“Lần sau người muốn theo thì cứ theo.” Hoa Diễm Cốt hét cách thờ dài một tiếng, vò loạn tóc như muốn hả giận, “Ăn cơm!”

Kinh Ảnh lập tức ngẩng đầu lên, rất mừng rỡ nhìn nàng. Cơm tối cả hai người cùng ăn. Sau bữa cơm, nàng mượn cơ phải mua thêm dầu muối và diễm tâm một mình ra khỏi cửa.

“Đi sớm về sớm.” Trong lòng Kinh Ảnh, người bán thức ăn đều có trái tim lương thiện, do đó khi bảo ở lại trông nhà, hẳn không hề biểu hiện thái độ gì. Hoa Diễm Cốt thờ dài nhẹ nhõm.

Nguyệt thượng liễu tiêu đầu, nhân ước hoàng hôn hậu.⁽¹⁾

Siết chặt chiến thiếp trong tay, Hoa Diễm Cốt hít thật sâu một hơi sương đêm, thâm trầm bẩm: “Đánh nhanh dứt nhanh, đi sớm về sớm...”

Kỳ thực nàng không hề để trận quyết đấu này trong mắt, càng không để đối thủ trong lòng. Họa bì sư là người giữ chữ tín, trọng vinh hoa hơn cả sinh tử, những họa bì sư đánh cắp mỹ nhân bì của người khác thậm chí làm trái tam đại thiết luật và sử dụng mỹ nhân bì phong kín trong kì hạn năm mươi năm thì tự cổ chí kim chỉ có một loại người.

Khí đồ.

Bởi vì phẩm hạnh không tốt hoặc phạm phải tội tà trời nên bị đuổi khỏi sư môn, dĩ nhiên họ không chịu sự ràng buộc của tam đại thiết luật, nhưng cũng mất đi tư cách khiêu chiến với các họa bì sư khác, vậy cũng có nghĩa là dù nàng có thua cũng không sao, trận quyết đấu của họ từ đầu đã không được thừa nhận.

Những kẻ ấy có sáng thì chắc có tối, ngày đêm chịu sự truy sát của hình giả⁽²⁾, kết cục của khí đồ chỉ có hai, một chết - hai là chân trần đạp trên máu tươi và hài cốt của hình giả và các họa bì sư khác, sống sót với dáng vẻ bá đạo.

Nàng không cho rằng đối thủ của nàng là kẻ có kết cục thứ hai. Nếu như có họa bì sư lợi hại như vậy phản bội sư môn, sao nàng không có chút tin tức gì.

Còn nếu chỉ là một họa bì sư bình thường gặp may mắn, nàng nhất định không cho hẳn ta biết tại sao hoa lại có màu đỏ.

Nhưng trăm tính ngàn tính cũng không bằng trời tính.

Đêm, trăng sáng sao ít, chim khuya một mình trên cành cây.

Hoa Diễm Cốt đứng ở ngoài thành thập lí đình, lấy từ trong người ra pháo hoa mật chế của sư môn.

Tay phải pháo hoa, tay trái chiến thiếp, Hoa Diễm Cốt hít một hơi thật sâu, hai thứ hòa làm một sau đó dùng bật lửa đốt cháy.

Pháo hoa xông thẳng lên trời nổ thành một đóa sen đỏ, kinh diễm cảm bầu trời đêm. Còn chiến thiếp kia cũng do mật chế mà thành, gặp lửa phát ra âm thanh dường như hạc khắp, thanh lệ cả dòng tinh hà.

“Hồng liên chi Hoa Diễm Cốt đã đến đây, ai hẹn ta, ra đây!” Khi nàng nói ra danh hiệu của mình có chút ngiên răng.

Mỗi họa bì sư khi xuất sư đều lĩnh hội danh hiệu từ sư phụ, từ phương diện nào đó mà nói, chỉ cần từ danh hiệu sẽ có thể hiểu được tính cách hoặc đặc trưng của một họa bì sư, ví như ‘họa đao’ của đại sư huỳnh... nói như nàng, danh hiệu của nàng có chút có trọng lượng a!

Vậy đôi phương thì sao?

Yên hoa trên bầu trời từ từ biến mất, dưới mặt đất hàn phong tụ hội.

Hạc giấy hóa thành tro tàn đỏ bay sang ngón tay thon dài của đôi phương.

Đôi tay ấy từ sau lưng đưa ra Hoa Diễm Cốt, dường như ác mộng sinh ra từ giấc mơ, dễ dàng giam hãm nàng trong vòng tay.

“Thao Thiết chi Vân Tà.” Hẳn ta gồi cầm trên vai nàng lười nhác nói, giọng đầy vẻ đùa cợt, “Chẳng qua chỉ thử một chút, không ngờ nàng đến đây thật... ha ha ha, nếu như đã đến, đêm nay, đừng trở về...”

Ghi chú:

1. Trăng trên ngọn cây liễu, người hẹn sau hoàng hôn.
2. Hình giả: người thực thi trừng phạt.